

Eduard Dorneanu

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORNEANU, EDUARD

Mălini / Eduard Dorneanu. - Cluj-Napoca : Eikon,
2014-
vol.

ISBN 978-606-711-201-6
Vol. 4. - 2020. - ISBN 978-606-49-0304-4
821.135.1

Ilustrație copertă: Arhivă foto familia Dorneanu

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

MĂLINI

Volumul IV

EIKON

București, 2020

CUPRINS

Capitolul 1	7
Capitolul 2	16
Capitolul 3	24
Capitolul 4	37
Capitolul 5	49
Capitolul 6	60
Capitolul 7	67
Capitolul 8	75
Capitolul 9	84
Capitolul 10.....	92
Capitolul 11.....	108
Capitolul 12.....	125
Capitolul 13.....	139
Capitolul 14	145
Capitolul 15.....	153
Capitolul 16.....	159
Capitolul 17.....	176

CAPITOLUL 1

Domnul mi-a promis că vor veni zile când timpul se va opri, iar cărarea mea va trece înaintea tuturor semnelor. Nu știu câte astfel de zile vor fi. Aleg să aștept smerit, fără a căuta lauda, bogăția și efemera strălucire a premiilor. Pașii mei cunosc un singur drum, iar acela se întinde între sufletul meu și locul unde primele flori au cunoscut lumina.

Ieri, înainte ca întunericul să alunge soarele dincolo de pădurea Prisos, am luat patru puișori de o zi (trei negri și unul pestriț) și i-am dus la o altă cloșcă, una care mai avea șapte pui. M-am gândit că nu are sens să țin două cloște prin curte, una ar putea avea grijă de toți puișorii, fără mari probleme. Deschid ușa coșmeliei unde cloșca și puii au stat peste noapte. Cloșca iese afară cloncănind, dar pe pui trebuie să îi dau eu, jos, în iarba primăverii. Sunt încă mici, nu au putere, nu știu să alerge, să caute, să țipe.

Puii negri sunt morți. Cloșca i-a ciocănit în cap, pe trup, peste tot. Pe puiul pestriț l-a primit alături de puișorii ei, dar pe cei negri, nu. Privesc sângele închegat

și rănilor urâte ale puilor. Se pare că vina este numai și numai a mea. Trebuia să știu că în lumea asta mare, culorile nu se amestecă, nici măcar acolo unde există o singură mamă și un singur acoperiș. Pun puii morți pe un fâraș de plastic. Trebuie să îi îngrop undeva, cât mai departe de privirile mele. Cei trei pui au capetele aproape sfărâmate. Sângele scurs s-a amestecat cu găinaț și făină de popușoi, iar culorile și mizeria au încremenit împreună în așteptarea dimineții și a celui care îi va îngropa. E ciudat să vezi cum mor ființe care au trăit doar o singură zi. În copilărie, mă întrebam ce înseamnă o zi din viața puilor de găină, o zi din viața unui clean ori o zi din viața unui cerb carpatin. Între timp, am aflat răspunsul: o zi înseamnă o parte din strălucirea Marii Lumini. Ziua se plătește în mod diferit, dar se plătește, fie cu durere, fie cu umilință, fie cu sânge. Zilele se curăță în felul acesta de orice tristețe, iar noi visăm, ne chinuim, iubim și murim. Purtând culori și întrebări bolnave. Zi după zi.

Îngrop puii de găină lângă Oblio, mărul pădureț. E plin de floare, anul acesta a înflorit mai repede ca toți merii din zonă. Astup bine mica groapă și mă întorc acasă. Mama e lângă cerdac, iar alături de ea este un bărbat cu o drujbă în mână. Îi privesc. Mama vine lângă mine:

— Am vorbit cu vecinii. Nu au zis că ne lasă și anul acesta să aducem pe la ei un tractor ca să are ogorul nostru. Nu au zis nici că nu ne lasă, dar nu au răspuns. Omul vine mâine la arat, nu putem aștepta până se hotărăsc ei dacă să ne lase ori ba. S-au uitat așa la mine și m-au lăsat să vorbesc singură. Parcă eram într-o încăpere cu morți. Lipseau lumânarea și rugăciunile. Nu se mai poate așa, măi băiete. Tăiem mărul pădureț, prunii ăia doi și un vișin, dăm jos gardul de sârmă și facem intrare pentru tractor prin curtea noastră. De ce să ne tot milogim de ei?

Simt cum mă înțepă ceva între sprâncene. Oblio, mărul pădureț, e tare frumos. Fiecare crenguță are flori de rod. Prunii din jurul lui sunt bătrâni și îi știu încă de pe vremea când eram copil. Acolo am pus cotețul câinelui Ursu, pe vremea când aveam doar șapte ani. Prunul are și acum urme de la lanțul câinelui uriaș care mai mereu se împleticea în jurul copacului. Și vișinul e bătrân, probabil că are peste patruzeci de ani, iar brațele sale sunt tot mai uscate de la an la an.

— Înțeleg, mamă, răspund trist. Ce mai înseamnă o zi din viața unui măr pădureț? O zi din viața unui prun ori din viața unui vișin aproape uscat. Trebuie să ne acrim sufletele. Să ne înconjurăm viața cu sârmă ghimpată și rumeguș de pom tânăr. Asta ne va ajuta. Așa crezi?

— Nu facem filosofie, spune mama. Nu ai ce face. Dacă vrei să schimbi lumea, trebuie mai întâi să îți cumperi sicriu. Oamenii nu au inimi asemănătoare. Ai așteptări prostești, măi băiatule. Vrei ca lumea să înțeleagă ceea ce simți tu? Ce le aduce asta lor? Bani? Laude? Le aduce oarece bucurii?

— Ba, nu e așa.

— Ba, așa e. Nu le pasă de ceea ce simți tu. Probabil că se vor bucura când or vedea că pomii ăștia nu mai sunt. Asta e realitatea.

Mama e tristă. Nu găsesc argumente. Nu pot arăta urme de îngeri sau pagini însângerate. Strâng pumnii și mă dau la o parte.

— Apăi, dacă ați terminat cu flosafeala, iaca mă apuc să tai pădurețul. Și nu vă mai supărați, că îi numa' un copac. Eu am avut un câine care pe vremea verii îl dădeam la stână și ni l-o bușat ursul. Să întâmplă să mai pierzi în viață. Un copac e un rahat. Cui îi pasă de el?

Nu pot sta să aud cum intră lanțul drujbei în Oblio. Ies în drum, apoi plec pe uliță și ajung în jumătate de oră

undeva lângă ogoarele Mieluşoaiei. O să stau aici până ce drujbistul termină de tăiat pomii, apoi mă voi întoarce ca să curăţ locul şi să despic buturugile.

Mă opresc la capătul dinspre miazăzi al ogoarelor. Aici e un pâlc de copaci şi o potecă veche care duce spre Podul Rece. Acum ceva timp, pe vremea însămânţatului, m-am întâlnit chiar în acest loc cu Ioana.

— Unde ai lăsat maşina?, am întrebat-o. Poate vine careva obosit de la muncă şi pleacă împreună cu hidoşenia aia tunată a ta.

— Lângă Podul Moldovei, a răspuns ea. Am văzut că nu vii şi am apărut eu. Sunt detectivă, îndrăgostită şi şloamfă-şefă.

— Şloamfă? Un termen nou venit să îmi distrugă încrederea în zilele impare. De unde ai scos minunea asta de laudă?

— Nu eu, Lucian îmi tot spune așa.

— Aha, ai un soţ dulce care te asemuieşte cu privirea unei berze după ce a halit un crocobaur pescuit la râu.

— Asta înseamnă? Că am ochişori ca ai berzei? Înseamnă că mă vede într-un fel tare frumos. Bărzucile sunt minunate şi aduc copii. Peste tot în lume. Dar tare mă tem că eu sunt, de fapt, o fată ciudăţică. Nu încap nicăieri. Nici în braţele tale, nici în oraşul ăla de ţărani care au descoperit pizza şi prezervativul. Peste tot, mă simt așa, nu ştiu cum.

— Ca o barză, am înţeles

— Măi, nu fi rău. Ce tot mă faci barză? Da' ce, am cioc şi picioare numai os?

— Adineauri îţi plăcea. Gata, barza nu mai e ok? Nu mai aduce oamenilor daruri pempărsate?

— Ba aduce.

— Vezi?

— Hihhi! Da, ai dreptate.

Dinspre Mălini apare un faeton din care se dau jos un bărbat şi o femeie. O recunosc imediat pe Brăduţa Casâncă şi îmi amintesc că are un teren de vreo douăspreze prăjini în zona asta. E împreună cu soţul ei. Amândoi par băuţi, supăraţi şi arţăgoşi.

— Hai după tufele alea, spune Ioana. O să îi spionăm ca să vedem ce vor să facă.

— Ce naiba să facă? Au rândurile făcute pe ogor. Pun sămânţă de popuşoi, spun eu. Că doar nu mănâncă pulpe de căprioare preparate la foc de brichetă chinezească.

— Hai, te rog. Sunt sigur că se va întâmpla ceva.

Ne lungim pe iarbă, în spatele tufelor. Palma dreaptă a Ioanei îmi explorează spatele. Îi simt unghiile şi căldura mâinii. Palma urcă şi coboară ca într-un ritual în urma căruia timpul se purifică, iar inimile noastre se unesc şi se desfac neconţinut.

— Ți-am zis că trebuia să cumperi pâine, Țipă Căvul, soţul Brăduţei. Cu ce o să mâncăm pateul şi slămina?

— Am uitat, Țipă şi Brăduţa. Da' ce eu îs maşână? Mai uit şi eu, uăi omule, uăi. Nu mai urla ca o vacă bolohănită că nici nu am început treaba. Deja, Ți-e foame?

— Da' să cumperi o jumate' de rachiu şi bere cum de nu ai uitat?

— Las' că nu beau numai eu. Doarî şi tu îi zăs că trebuie să cumpăr băutură.

— Aşa ai făcut şi când am tăiet porcul. Ai cumpărat băutură, dar sare de lămâie nu ai luat.

— Cred că eşti nebun, măi bărbate. Ci era să faci cu sarea de lămâie? Ai luat-o razna.

— Ca sî mă spăl pe mâini, proasta dracului!

— Doamne fereşte!

— Ci, Doamne ferește? Cu sare de lămâie iese orice miros și orice pată de pe mâini. Când erai copchilă, nu te spălai cu sare de lămâie după ce mâncai nuci verzi?

— Nu, uăi. Nici nu îmi trebuiau nuci verzi, mie. Da' ci eu nuci verzi, mâncam?

— Nu, tu mâncai altceva, di pi atunci.

— Hai, hai, ai grijă ci vorbești, cî ti lăs aicea singur și plec. Imediat, plec.

— Putoarea dracului! Din cauza ta o să crăpăm în noi pateu cu slănină. Parcă am fi în lagăr.

— Putoare ești tu, burtos prost!

— Vacă fără dinți!

— Umflat borât!

Ioana s-a întors cu fața către cer. Privește cum aleargă norii pe aripile vântului de primăvară. Hanoracul alb a urcat deasupra buricului și îmi permite să văd pielea albă a femeii.

— Nu ai nimic pe sub hanorac?, întreb încet.

— Am venit ca să intru goală în apa Moldovei. Cu tine. O să mergem amândoi goi și o să privim cum trece apa printre picioarele noastre, pe deasupra noastră.

— Poate ne înecăm. La cât de bine înot eu, o să ne ducă apa la vale.

— Nu contează. De aia, nu am nevoie de haine. Am nevoie doar de tine. Vreau să mă țin de tine, ca să nu mă ia apa la vale.

Mângâi pielea Ioanei. E cald și rece trupul ei. Respiră încet ca un copil care a adormit liniștit. Este o femeie care trăiește intens. O femeie care crede în fericire doar în preajma mea.

— Mai vine cineva, spune Ioana. Cine o fi?

Se apropie un alt faeton în care e un bărbat scund și gros. În faeton nu sunt unelte agricole, doar o bicicletă

veche și un butoi de plastic. Pe bărbat îl cunosc. Locuiește undeva în Suha, iar numele lui este Oteavu. Faetonul lui Oteavu se oprește în dreptul soților Casâncă. Oteavu urlă:

— Uăii!, ci făceți aicea, uăi.

Țipătul lui Oteavu a adus liniștea. Căvul a încremenit lângă săculețul cu grăunțe, iar Brăduța s-a ascuns în spatele calului.

— Brăduță!, țipă din nou Oteavu. Di ci nu ai venit în Brătiana? Nu Ț-am zâs di ieri că am treabă acolo? Di ci nu ai venit?

— Uăi!, Oteavu, da' di ci ti legi di fimeia mea?, bravează Căvul. Da ci mama dracului însamni aiașta? Mai ai oleacă și ni ici la bataie. Da' ci tu ești stăpânul nostru?

— La putoarea asta știrbă, i-am dat 150 de lei, prin decembrie. O zâs cî să duci la copchilul ei în Canada.

— Noi nu avem copchii în Canada, uăi. Ai noștri is în Rusia.

— Da' nu mă interesează unde is. I-am dat bani di drum. Cum sî fie în Rusia, uăi? Ești normal la cap? Cine merge acolo la muncă?

— Copchii mei is acolo, la Roma. Da, uăi. La strâns căpșuni.

— Roma îi în Spania, prostovane, nu în Rusia. Ferească Dumnezeu di oamini fără cap ca voi. Acolo se strâng căpșunile, uăi, în Spania. Hai, amu. Brăduță, treci în căruță cî avem treabă.

— Ba, nu. Cu ci drept vii tu un prost cu căciulă di miel ca sî îmi ici fimeia? Îi sclava ta, uăi?

— I-am dat bani. Așă o fost înțălegerea. Când vine din Roma di la căpșuni și copchii, sî îmi facă treabă di banii împrumutați.

— Api', eu nu am ajuns la copchii, strigă Brăduța. Când am sî mă întorc, îți fac o zî ori două di treabă. Dacă